

Que bonic és això de ser germans!, de Judith Soler Plaza

Hi havia una vegada dos germans que tot i que s'estimaven molt, sempre s'estaven barallant. Es barallaven per qualsevol cosa: per qui seia a un lloc o altre de la taula, per qui tenia més menjar al plat i, fins i tot, per qui entrava primer al lavabo. Cada dia era el mateix, només discutien i discutien.

Els seus pares estaven molt preocupats; cansats de la situació, parlaven amb ells però semblava que no hi havia solució. Quan hi havia algun conflicte ho resolien a crits i, fins i tot, havien acabat a cops. La situació cada dia es feia més insuportable a casa.

De camí cap a l'escola, al cotxe, el pare sempre els explicava la sort de tenir algú amb qui compartir, ell no tenia germans i sempre li hauria agradat tenir-ne un per jugar, riure i viure aventures. Els dos nens no ho veien així, deien que preferirien no tenir germans, que tot eren problemes. No li trobaven res positiu al fet de ser dos a casa, a haver de compartir-ho tot.

Un dia quan eren a l'escola, la germana petita va caure i es va fer molt mal; el seu germà, que estava també al pati quan va caure, va deixar tot allò que estava fent i va sortir corrent per agafar-la i consolar-la. La nena no parava de plorar, estava molt dolorida, els professors i els companys de la nena no sabien com calmar-la. Li van posar gel als cops, però no hi havia res que la fes parar de plorar. El seu germà s'hi va apropar i li va fer una abraçada molt forta durant una llarga estona; en aquell moment la nena es va calmar, va deixar de plorar, es va tranquil·litzar.

Des d'aquell moment les coses entre ells van canviar, dialogaven i solucionaven qualsevol problema, no discutien, no es barallaven com abans.

Tots dos van parlar de la importància de la família en els moments durs, perquè sempre et fa costat, és el més important que tenim, no hi ha res com una bona abraçada d'algú que t'estimes molt per curar-ho tot. Aleshores van entendre allò que els va explicar un dia el seu pare, va ser quan van descobrir la sort que

tenien de poder compartir, de poder tenir algú a qui explicar-li qualsevol cosa,
ja fos bona o dolenta.